

JULIE CLARK

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΤΗΣΗ

μετάφραση
Σοφία Τάπα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Αφιερωμένο σε όλες τις γυναίκες που έχουν μιλήσει
ανοιχτά για τη δική τους ιστορία ζωής.
Είτε μπροστά σε κάποια επιτροπή του Κογκρέσου
σε ζωντανή τηλεοπτική μετάδοση είτε μόνες
μέσα σ' ένα δίχως παράθυρα γραφείο κάποιου
Τμήματος Ανθρώπινου Δυναμικού – σας ακούμε.
Σας πιστεύουμε!*

Πες μου για την απόγνωση, τη δική σου, να σου πω κι εγώ
για τη δική μου. Στο μεταξύ ο κόσμος συνεχίζει.

Μέρι Όλιβερ, *Αγριόχηνες**

---

* Μετάφραση: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου. (ΣτΜ)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αεροδρόμιο Τζον Φ. Κένεντι, Νέα Υόρκη

Τρίτη 22 Φεβρουαρίου

Η μέρα της συντριβής

Ο ΑΕΡΟΣΤΑΘΜΟΣ 4 σφύζει από κόσμο, η μυρωδιά των βρεγμένων μάλλινων ρούχων και των καυσίμων από τα τζετ πλανιέται βαριά ολόγυρά μου. Την περιμένω, ακριβώς μέσα από την αυτόματη συρόμενη γυάλινη πόρτα. Σε κάθε άνοιγμα της νιώθω το τσουχτερό χειμωνιάτικο αγιάζι να ξυρίζει και πιέζω τον εαυτό μου να το φαντασιώνεται σαν γλυκιά πορτορικανή αύρα, ποτισμένη με την ευωδιά των ιβίσκων και τη θαλασσινή αρμύρα. Γύρω μου τα γλυκόηχα ντόπια ισπανικά με λούζουν σαν ζεστό νερό, απαλείφοντας το άτομο που ήμουν πριν.

Έξω ο αέρας βροντά από τις απογειώσεις των αεροπλάνων, ενώ μέσα τα μεγάφωνα ουρλιάζουν δυσνόητες ανακοινώσεις. Κάπου πίσω μου μια μεγαλύτερη σε ηλικία γυναίκα μιλά κοφτά ιταλικά. Μα εγώ δεν παίρνω τα μάτια μου από το κράσπεδο, τα έχω μονίμως καρφωμένα στο γεμάτο κόσμο πεζοδρόμιο έξω από τον αεροσταθμό, ψάχνοντας εκείνη, αγκιστρωμένη –όπως και ολόκληρο το μέλλον μου– από την πεποίθηση ότι θα έρθει.

Τρία πράγματα γνωρίζω μονάχα για εκείνη: το όνομά της, την όψη της και το γεγονός ότι η πτήση της αναχωρεί σήμερα το πρωί. Το πλεονέκτημά μου είναι ότι εκείνη δεν γνωρίζει το παραμικρό για μένα. Πνίγω τον πανικό που νιώθω στη σκέψη ότι μπορεί να ήρθε και παραδόξως να μην την είδα. Ότι μπορεί να έχει ήδη περάσει και μαζί μ' εκείνη η ευκαιρία να ξεφύγω από τούτη τη ζωή και να ξεκινήσω μια νέα.

Άνθρωποι εξαφανίζονται κάθε μέρα. Ο άντρας που στέκεται στην ουρά των Starbucks, αγοράζει τον τελευταίο του καφέ προτού μπει στο αμάξι του και φύγει για μια νέα ζωή, αφήνοντας πίσω του μια οικογένεια η οποία θα αναρωτιέται για πάντα τι μπορεί να του έχει συμβεί. Ή η γυναίκα που κάθεται στην τελευταία σειρά κάποιου υπεραστικού λεωφορείου με το βλέμμα καρφωμένο έξω από το παράθυρο, ενώ ο αγέρας που φυσά παρασέρνει τσουλούφια στο πρόσωπό της, παίρνοντας μαζί του ένα παρελθόν δυσβάσταχτο πια για εκείνη. Μπορεί να στέκεσαι πλάι πλάι με κάποιον που ζει τις τελευταίες στιγμές της τωρινής ζωής του και να μην το πάρεις καν είδηση.

Όμως ελάχιστοι άνθρωποι κοντοστέκονται για να αναλογιστούν πόσο δύσκολο είναι να εξαφανιστεί κάποιος στ' αλήθεια από προσώπου γης. Τον απαιτούμενο βαθμό λεπτομέρειας προκειμένου να εξαλειφθεί και το παραμικρό ίχνος. Γιατί πάντοτε μένει κάτι. Μια τόση δα κλωστούλα, ένα ψήγμα αλήθειας, ένα λάθος. Δεν χρειάζεται παρά η μικρούτσικη στραβή βελονιά από κάποια συγκυρία για να ξηλωθεί όλο το πλεκτό. Ένα τηλεφώνημα τη στιγμή της φυγής. Κάποιο μικροατύχημα τρία τετράγωνα προτού φτάσεις στον αυτοκινητόδρομο που θα σε οδηγήσει στην ελευθερία. Μια ακυρωμένη πτήση.

Μια αλλαγή την τελευταία στιγμή στο πρόγραμμα.

Μέσα από το χοντρό κρύσταλλο της πόρτας, θαμπό από τον αχνό, βλέπω ένα μαύρο πολυτελές αυτοκίνητο να σταματά δίπλα στο κράσπεδο και ξέρω ότι είναι εκείνη, πρώτου καν ανοίξει την πόρτα και βγει. Και όταν το κάνει, δεν αποχαιρετά το άτομο, όποιο κι αν είναι αυτό, που βρίσκεται στο πίσω κάθισμα μαζί της. Αντίθετα, διασχίζει φουριόζα το πεζοδρόμιο και διαβαίνει την αυτόματη πόρτα, περνά τόσο κοντά μου, ώστε το ροζ κασμιρένιο πουλόβερ της αγγίζει φευγαλέα το μπράτσο μου, απαλό, θελκτικό. Οι ώμοι της σκυφτοί, θαρρείς και περιμένει το επόμενο χτύπημα, την επόμενη επίθεση. Είναι μια γυναίκα που ξέρει πόσο εύκολα μπορεί ένα χαλί των πενήντα χιλιάδων δολαρίων να σκίσει το δέρμα στο μάγουλό της. Την αφήνω να προσπεράσει, παίρνω βαθιά εισπνοή και εκπνέω για να διώξω την υπερένταση. Ήρθε! Μπορώ να ξεκινήσω.

Στερεώνω καλά το λουρί της τσάντας μου στον ώμο και την παίρνω στο κατόπι. Τρυπώνω ακριβώς μπροστά της στην ουρά για τον έλεγχο ασφάλειας, αφού ξέρω καλά ότι όσοι τρέχουν να ξεφύγουν κοιτάζουν μονάχα πίσω τους και ποτέ μπροστά. Αφουγκράζομαι, περιμένοντας την ευκαιρία.

Εκείνη δεν το ξέρει ακόμη, αλλά σε λίγο θα γίνει μία από τους εξαφανισθέντες. Κι εγώ θα χαθώ, σαν σύννεφο καπνού στον ουρανό, θα γίνω άφαντη.

ΚΛΕΡ

Δευτέρα 21 Φεβρουαρίου

Η μέρα πριν από τη συντριβή

«ΝΤΑΝΙΕΛ», ΛΕΩ, ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο γραφειάκι δίπλα στο σαλόνι μας. «Πες, σε παρακαλώ, στον κύριο Κουκ ότι πάω στο γυμναστήριο».

Σηκώνει τα μάτια από τον υπολογιστή της και προσέχω ότι το βλέμμα της σκαλώνει στη μελανιά που απλώνεται στον λαιμό μου, παρότι την έχω κρύψει με μια λεπτή στρώση μείκ απ. Διορθώνω μηχανικά το κασκόλ μου ώστε να την καλύψει, ξέροντας καλά ότι εκείνη δεν θα πει κουβέντα γι' αυτό. Ποτέ δεν λέει.

«Στις τέσσερις έχουμε συνέλευση στο Κέντρο Αλφαριθμητισμού», με πληροφορεί. «Θ' αργήσετε πάλι». Η Ντανιέλ παρακολουθεί το ημερολόγιό μου και μαζί τα ατοπήματά μου, και υποψιάζομαι ότι μάλλον αυτή είναι που με καρφώνει όποτε δεν πηγαίνω στην ώρα μου σε κάποια συνέλευση ή ακυρώνω ραντεβού τα οποία ο άντρας μου, ο Ρόρι, θεωρεί σημαντικά. «*Αν είναι να κατέβω για γερουσιαστής, δεν έχουμε την πολυτέλεια να κάνουμε λάθη, Κλερ*».

«Σ' ευχαριστώ, Ντανιέλ. Ξέρω να διαβάζω το ημερολόγιο

το ίδιο καλά μ' εσένα. Πέρασε, σε παρακαλώ, στον υπολογιστή τις σημειώσεις μου από την προηγούμενη συνέντευξη και ετοιμάσου. Θα συναντηθούμε εκεί». Τη στιγμή που βγαίνω από το δωμάτιο την ακούω να σηκώνει το ακουστικό του τηλεφώνου και χάνω για μια στιγμή το βήμα μου, γιατί ξέρω ότι αυτό μπορεί να τραβήξει την προσοχή και μάλιστα τώρα που δεν πρέπει με τίποτα!

Οι άλλοι πάντοτε με ρωτούν πώς είναι να μπαίνεις στην οικογένεια Κουκ, μια δυναστεία στον χώρο της πολιτικής, την οποία ξεπερνούν μονάχα οι Κένεντι. Αποφεύγω να απαντήσω, δίνοντας αντ' αυτού πληροφορίες για το ίδρυμά μας, εκπαιδευμένη να εστιάζω στο έργο που προσφέρουμε και όχι στις φήμες. Στις πρωτοβουλίες μας για τον αλφαριθμητισμό και την εξασφάλιση πόσιμου νερού στον Τρίτο Κόσμο, στα προγράμματα καθοδήγησης για τα παιδιά των γκέτο, στην έρευνα για τον καρκίνο.

Αυτό που δεν μπορώ να τους πω είναι ότι πρόκειται για έναν διαρκή αγώνα να βρεις μια στάλα προσωπικό χώρο και χρόνο. Ακόμα και μέσα στο ίδιο μας το σπίτι υπάρχει κόσμος κάθε ώρα και στιγμή. Βοηθοί για τα επαγγελματικά θέματα. Το προσωπικό που μας μαγειρεύει και μας καθαρίζει. Πρέπει να δίνω μάχη για κάθε ελεύθερο λεπτό και σπιθαμή που να τα θεωρώ δικά μου. Δεν υπάρχει μέρος ασφαλές από τα μάτια του προσωπικού του Ρόρι, όλοι τους πιστοί και αφοσιωμένοι υπάλληλοι των Κουκ. Ακόμα και ύστερα από δέκα χρόνια γάμου εξακολουθώ να είμαι η παρείσακτη. Το ξένο σώμα που χρήζει παρακολούθησης.

Όμως έχω μάθει να φροντίζω έτσι ώστε να μην υπάρχει τίποτα να δουν.

Το γυμναστήριο είναι ένα από τα ελάχιστα μέρη στα

οποία δεν με ακολουθεί σαν σκιά η Ντανιέλ, τρέχοντας ξοπίσω μου με τις λίστες και τα χρονοδιαγράμματά της. Εκεί συναντιέμαι με την Πέτρα, τη μοναδική φίλη που μου έχει απομείνει από τη ζωή μου πριν από τον Ρόρι, τη μοναδική με την οποία δεν μ' έχει αναγκάσει ο Ρόρι να κόψω επαφές.

Γιατί, απ' όσο γνωρίζει ο Ρόρι, η Πέτρα δεν υπάρχει.

* * *

Φτάνω στο γυμναστήριο, η Πέτρα είναι ήδη εκεί. Αλλάζω ρούχα στα αποδυτήρια και όταν ανεβαίνω τη σκάλα που οδηγεί στις σειρές με τους διαδρόμους γυμναστικής, εκείνη βρίσκεται στο πλατύσκαλο και παίρνει μια καθαρή πετσέτα από τη στοίβα. Για μια στιγμή οι ματιές μας σμίγουν και ύστερα εκείνη κοιτάζει αλλού, καθώς παίρνω κι εγώ μια πετσέτα.

«Έχεις αγωνία;» μου ψιθυρίζει.

«Τρέμω!» της απαντώ, γυρίζω και απομακρύνομαι.

Τρέχω στον διάδρομο για μία ώρα, με το βλέμμα καρφωμένο στο ρολόι, και όταν στις δύο και μισή ακριβώς μπαίνω στη σάουνα τυλιγμένη με μια πετσέτα, οι μύες μου πονούν από την εξάντληση. Η ατμόσφαιρα είναι βαριά από τον ατμό. Χαμογελώ στην Πέτρα, που κάθεται μονάχη στην πάνω σειρά με το πρόσωπό της κόκκινο από τη ζέστη.

«Θυμάσαι την κυρία Μόρις;» με ρωτά μόλις κάθομαι δίπλα της. Χαμογελώ, εκτιμώντας αφάνταστα το πισωγύρισμα του νου σε μια εποχή που όλα ήταν πιο απλά. Η κυρία Μόρις ήταν καθηγήτριά μας στην τρίτη λυκείου και παραλίγο τότε η Πέτρα να μείνει στην ίδια τάξη.

«Καθόσουν και διάβαζες μαζί μου κάθε απόγευμα επί έναν μήνα», συνεχίζει. «Κι ενώ κανένα άλλο παιδί δεν

πλησίαζε ούτε εμένα ούτε τον Νίκο εξαιτίας του πατέρα μας, εσύ στάθηκες στο πλάι μου και μ' έκανες να πάρω το απολυτήριο».

Στρέφομαι πάνω στον ξύλινο πάγκο και την κοιτάζω. «Έτσι όπως τα λες, είναι σαν εσύ και ο Νίκο να ήσαστε παρίες. Είχατε φίλους!»

Η Πέτρα κουνά αρνητικά το κεφάλι. «Τα άτομα που σου φέρονται καλά μόνο και μόνο επειδή ο πατέρας σου είναι ο Ρώσος Αλ Καπόνε, δεν πάει να πει ότι είναι φίλοι σου κιόλας». Φοιτήσαμε σ' ένα αριστοκρατικό σχολείο, όπου τα παιδιά και τα εγγόνια των πλούσιων οικογενειών αντιμετώπιζαν την Πέτρα και τον αδελφό της, τον Νίκο, σαν κάτι το αξιοπερίεργο. Τους πλησίαζαν λες κι αυτό αποτελούσε κάποια πρόκληση, σαν να ήθελαν να δουν πόσο κοντά τους μπορούσαν να πάνε, αλλά ποτέ δεν άφησαν κανέναν από τους δυο τους να μπει ουσιαστικά στην παρέα τους.

Κι έτσι, είχαμε σχηματίσει μια τριάδα απόβλητων. Η Πέτρα με τον Νίκο φρόντιζαν να μην κοροϊδεύει κανείς τη σχολική στολή μου που ήταν από δεύτερο χέρι ή το σαραβαλιασμένο Honda με το οποίο ερχόταν να με πάρει η μαμά μου κι έκανε ολόκληρο σαματά με την εξάτμισή του που έσκαγε κάθε λίγο και λιγάκι. Φρόντιζαν επίσης να μην τρώω μόνη και με έσερναν μαζί τους σε σχολικές εκδηλώσεις από τις οποίες σε άλλη περίπτωση δεν θα περνούσα ούτε απ' έξω. Έμπαιναν ανάμεσα σ' εμένα και στα άλλα παιδιά, αυτά που μου πετούσαν λόγια σκληρά, που πονούσαν, ότι ήμουν απλώς μια ξυπόλυτη που φοιτούσα εκεί με υποτροφία, μια παρακατιανή που δεν είχε καμία θέση ανάμεσά τους. Η Πέτρα και ο Νίκο στάθηκαν αληθινοί φίλοι για μένα σε μια εποχή που δεν είχα κανέναν.

* * *

Έμοιαζε με θέλημα της μοίρας, όταν πριν από δύο χρόνια μπήκα μια μέρα στο γυμναστήριο και αντίκρισα την Πέτρα, ένα φάντασμα από το παρελθόν μου. Μόνο που δεν ήμουν αυτή που θυμόταν η Πέτρα από το λύκειο. Είχαν αλλάξει πολλά. Πολλά που θα έπρεπε να της εξηγήσω για τη ζωή μου καθώς και για τα όσα είχα χάσει στην πορεία. Κι έτσι την απέφευγα, αλλά εκείνη με κάρφωνε επίμονα με το βλέμμα, προστάζοντάς με μ' αυτόν τον τρόπο να σηκώσω τα μάτια και να την κοιτάξω. Να δείξω ότι την αναγνώρισα.

Όταν τελείωσα τη γυμναστική μου, πήγα στα αποδυτήρια, με την ελπίδα να προλάβω να κρυφτώ στη σάουνα μέχρι να φύγει. Αλλά εκείνη βρισκόταν ήδη εκεί. Δες και το είχαμε σχεδιασμένο έτσι εξαρχής.

«Κλερ Τέιλορ», μου είπε.

Άθελά μου, στο άκουσμα του παλιού μου ονόματος, χαμογέλασα. Με πλημμύρισαν αναμνήσεις, τις ξύπνησαν ο τόπος και η χροιά της φωνής της που ενείχε ακόμη μια υποψία από τα ρωσικά που μιλούσε στο σπίτι. Αμέσως έγινα ξανά ο παλιός εαυτός μου και όχι η εικόνα που είχα καλλιεργήσει με τα χρόνια ως σύζυγος του Ρόρι, λαμπερή και απόμακρη, κρατώντας καλά κρυμμένα τα μυστικά μου κάτω από ένα σκληρό προσωπείο.

Ξεκινήσαμε σιγά σιγά, μιλώντας περί ανέμων και υδάτων, αλλά πολύ γρήγορα, καθώς λέγαμε τα νέα μας από τα χρόνια που είχαμε να ιδωθούμε, η κουβέντα στράφηκε σε πιο προσωπικά θέματα. Εκείνη είχε μείνει ανύπαντρη. Πήγαινε όπου φυσούσε ο άνεμος και τη ζούσε ο αδελφός της, ο οποίος πλέον είχε αναλάβει την οικογενειακή επιχείρηση.

«Εσύ τι έκανες;» με ρώτησε, δείχνοντας το αριστερό μου χέρι. «Παντρεύτηκες;»

Την περιεργάστηκα μέσα από τον ατμό, ξαφνιασμένη που δεν ήξερε. «Ναι, είμαι παντρεμένη με τον Ρόρι Κουκ».

«Εντυπωσιακό», σχολίασε.

Κοίταξα αλλού, περιμένοντας να με ρωτήσει ό,τι με ρωτούσαν πάντοτε οι άλλοι – τι συνέβη πραγματικά στη Μάγκι Μορέτι. Το όνομα αυτό θα συνδεόταν μια ζωή με το όνομα του άντρα μου, ήταν η κοπέλα που από άσημη είχε γίνει μέσα σε μία νύχτα διάσημη, αν και όχι για καλό, μόνο και μόνο επειδή κάποτε, πριν από πολλά χρόνια, είχε αγαπήσει τον Ρόρι.

Αλλά η Πέτρα έγειρε απλώς πίσω στον πάγκο της και είπε: «Είδα τη συνέντευξη που έδωσε στο CNN στην Κέιτ Λέιν. Έχει κάνει αξιόλογη δουλειά με το ίδρυμα».

«Ο Ρόρι είναι πολύ παθιασμένος άνθρωπος». Μια απάντηση που ενείχε αλήθεια, αν είχε κανείς τη διάθεση να σκαλίσει λίγο βαθύτερα.

«Η μαμά και η αδελφή σου τι κάνουν; Η Βάιολετ θα πρέπει πια να έχει τελειώσει το κολέγιο».

Την έτρεμα αυτή την ερώτηση. Ακόμα και έπειτα από τόσα χρόνια, με πονούσε πολύ ο χαμός τους. «Σκοτώθηκαν σε τροχαίο πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Η Βάιολετ είχε μόλις κλείσει τα έντεκα». Δεν μπήκα σε ιδιαίτερες λεπτομέρειες. Ένα βροχερό βράδυ Παρασκευής. Κάποιος μεθυσμένος οδηγός παραβίασε ένα στοπ. Πέθαναν και οι δύο ακαριαία.

«Αχ, Κλερ!» έκανε η Πέτρα. Δεν μου είπε τις συνηθισμένες κοινοτοπίες ούτε με πίεσε να διηγηθώ γι' άλλη μια φορά τα ίδια και τα ίδια. Παρά μονάχα κάθισε μαζί μου,

αφήνοντας τη σιωπή να τυλίξει τον πόνο μου, αφού ήξερε καλά ότι δεν υπήρχε τίποτα που να μπορούσε να πει για να τον απαλύνει.

* * *

Μας έγινε συνήθεια να συναντιόμαστε κάθε μέρα στη σάουνα μετά την άσκηση. Η Πέτρα καταλάβαινε ότι εξαιτίας της οικογένειάς της δεν έπρεπε να μας δουν δημόσια να μιλάμε μαζί. Ακόμα και προτού καταλήξουμε σ' αυτό που θα έκανα, παίρναμε τα μέτρα μας, επικοινωνούσαμε σπάνια τηλεφωνικά και ποτέ με μέιλ. Αλλά μέσα στη σάουνα αναστήσαμε τη φιλία μας και ανακτήσαμε την εμπιστοσύνη που είχαμε παλιά η μία στην άλλη, καθώς θυμηθήκαμε τη συμμαχία που είχε κάνει και τις δυο μας να καταφέρουμε να τα βγάλουμε πέρα στο λύκειο.

Η Πέτρα δεν άργησε να αντιληφθεί αυτό που έκρυβα. «Πρέπει να φύγεις απ' αυτόν τον άνθρωπο και το ξέρεις», μου είπε ένα απόγευμα, αρκετούς μήνες μετά την πρώτη μας συνάντηση. Κοίταξε τη μελανιά στο αριστερό μπράτσο μου, απομεινάρι του καβγά μου με τον Ρόρι πριν από δύο βράδια. Παρότι έκανα ό,τι μπορούσα για να κρύβω τα σημάδια –τύλιγα την πετσέτα ψηλότερα στο στήθος μου, την κρεμούσα γύρω από τον λαιμό μου ή την έριχνα στους ώμους–, η Πέτρα παρακολουθούσε σιωπηρά την επέλαση της λυσσαλέας οργής του Ρόρι στο δέρμα μου. «Δεν είναι η πρώτη μελανιά που βλέπω πάνω σου».

Κάλυψα το σημάδι με την πετσέτα μου, δεν ήθελα τον οίκτο της. «Το προσπάθησα μία φορά. Πριν από πέντε χρόνια περίπου». Είχα πιστέψει ότι μπορούσα να ξεφύγω από τον γάμο μου. Βέβαια, ήμουν προετοιμασμένη να δώσω

μάχη για να το καταφέρω, αφού ήξερα καλά ότι θα ήταν μια άσχημη και δαπανηρή δοκιμασία, αλλά θα χρησιμοποιούσα για όπλο μου την κακοποίηση από τον άντρα μου. *Δώσε μου αυτό που θέλω και δεν θα βγω να πω σε όλους τι σόι άνθρωπος είσαι.*

Όμως τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν καθόλου έτσι. «Απ' ό,τι φάνηκε εκ των υστέρων, η γυναίκα στην οποία είχα εμπιστευτεί το μαρτύριο που περνούσα, και που είχε προσπαθήσει να με βοηθήσει, ήταν παντρεμένη μ' έναν παλιόφιλο του Ρόρι από την αδελφότητά τους στο πανεπιστήμιο. Και όταν ήρθε ο Ρόρι εκεί, ο άντρας της άνοιξε την πόρτα και τον άφησε να μπει, παίρνοντας ξεκάθαρα το μέρος του *φιλαράκου* του, ανταλλάσσοντας μαζί του μάλιστα τη μυστική χειραψία της αδελφότητας και τα ρέστα. Ο Ρόρι τους είπε ότι έπασχα από κατάθλιψη, ότι προσπαθούσα να το παλέψω με τη βοήθεια κάποιου ψυχιάτρου και ότι ίσως είχε έρθει η ώρα πια να αντιμετωπίσει το πρόβλημα διαφορετικά, με κάποιο ίδρυμα».

«Θα σ' έκλεινε σε ψυχιατρείο;»

«Ήθελε να μου περάσει το μήνυμα ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να γίνουν πολύ χειρότερα». Δεν είπα στην Πέτρα τα υπόλοιπα. Ότι όταν γυρίσαμε στο σπίτι με είχε σπρώξει με τέτοια λύσσα πάνω στον μαρμάρينو πάγκο της κουζίνας, ώστε είχα ραγίσει δύο πλευρά. «*Ειλικρινά, ο εγωισμός σου με αφήνει άναυδο! Ήσουν έτοιμη να καταστρέψεις όλα αυτά για τα οποία έχω κοπιάσει – την παρακαταθήκη της μητέρας μου – μόνο και μόνο επειδή καβγαδίζουμε. Όλα τα ζευγάρια τσακώνονται, Κλερ!*» Έδειξε το δωμάτιο ολόγυρα, τις πανάκριβες ηλεκτρικές συσκευές, τους πολυτελείς πάγκους της κουζίνας και μου πέταξε φαρμακερά: «*Κοίτα*

γύρω σου. Τι άλλο μπορεί να θέλεις πια; Κανέναν δεν θα σε λυπηθεί! Και ούτε θα σε πιστέψει βέβαια!»

Και ήταν αλήθεια. Ο κόσμος ήθελε τον Ρόρι όπως τον είχε πλάσει στο μυαλό του – σαν τον χαρισματικό γιο της προοδευτικής και λαοφιλούς γερουσιαστή Μάρτζορι Κουκ. Δεν θα μπορούσα ποτέ να πω σε κανέναν τα όσα μου έκανε ο Ρόρι, γιατί πολύ απλά, ό,τι κι αν έλεγα ή όσο δυνατά κι αν το φώναζα, τα λόγια μου θα θάβονταν κάτω από την αγάπη που ένιωθαν οι πάντες για το μοναχοπαιδί της Μάρτζορι Κουκ.

«Ο κόσμος δεν πρόκειται να δει ποτέ αυτό που βλέπω εγώ», κατέληξα.

«Το πιστεύεις στ' αλήθεια αυτό;»

«Νομίζεις ότι αν η Καρολίν Μπεςσέτ είχε βγει να κατηγορήσει τον Τζον Κένεντι τον νεότερο ότι τη χτυπούσε, η χώρα θα είχε σπεύσει να ταχθεί στο πλευρό της;»

Η Πέτρα γούρλωσε τα μάτια. «Πλάκα μου κάνεις; Ζούμε στην εποχή του κινήματος #MeToo! Είμαι σίγουρη ότι ο κόσμος θα την πίστευε με τα μπούνια! Και μάλλον θα έστηναν ολόκληρες εκπομπές στο Fox και στο CNN μόνο και μόνο γι' αυτό το θέμα!»

Γέλασα πικρά. «Σ' έναν ιδανικό κόσμο θα κατηγορούσα τον Ρόρι για κακοποίηση. Μα δεν έχω τη δύναμη να δώσω μια τέτοια μάχη. Μια μάχη που θα κρατούσε χρόνια, που θα τρύπωνε σε κάθε χαραμάδα της ζωής μου και θα λέρωνε στιδήποτε καλό μπορεί να ερχόταν μετέπειτα. Το μόνο που θέλω είναι να ελευθερωθώ απ' αυτό το πράγμα. Να ελευθερωθώ απ' αυτόν!»

Αν ξεμπρόστιαζα τον Ρόρι, θα ήταν σαν να έλεφτα σε μια άβυσσο πιστεύοντας ότι θα μ' έσωζαν η μεγαλοψυχία και η

καλοσύνη των άλλων. Και θα ζούσα για πολλά χρόνια με ανθρώπους που θα παρακολουθούσαν με χαρά την ελεύθερη πτώση μου, αν αυτό σήμαινε ότι μπορούσαν να βρίσκονται κοντά στον Ρόρι. Σε αυτόν τον κόσμο το χρήμα και η εξουσία ισοδυναμούσαν με ασυλία.

Πήρα βαθιά ανάσα και αισθάνθηκα τον ατμό να εισχωρεί μέχρι τα μύχια της ύπαρξής μου. «Αν τον παρατούσα, θα έπρεπε να το κάνω έτσι ώστε να μην μπορέσει ποτέ να με βρει. Κοίτα τι έλαθε η Μάγκι Μορέτι».

Οι γωνίες του προσώπου της Πέτρα είχαν θολώσει από τον ατμό που μας τύλιγε, ωστόσο την είδα να μισοκλείνει καχύποπτα τα μάτια. «Πιστεύεις ότι είχε κάποια σχέση αυτός με ό,τι έγινε;»

«Δεν ξέρω τι να πιστέψω πια», αποκρίθηκα.

* * *

Όλο τον επόμενο χρόνο καταστρώναμε με την Πέτρα ένα σχέδιο, σκηνοθετώντας την εξαφάνισή μου πιο προσεκτικά κι από παράσταση μπαλέτου. Μια αλληλουχία γεγονότων τόσο τέλεια συγχρονισμένη, ώστε δεν υπήρχε περιθώριο για το παραμικρό λάθος. Και αυτή τη στιγμή που κάθομαι εδώ απομένουν λίγες ώρες μονάχα προτού το εκτελέσω. Ο συριγμός του ατμού θολώνει την ατμόσφαιρα γύρω μας, η Πέτρα φαντάζει σαν αμυδρή σκιά στον κέδρινο πάγκο δίπλα μου. «Έστειλες τα πάντα το πρωί;» τη ρωτώ.

«Με τη FedEx, στο όνομά σου και με την επισήμανση “Προσωπικό”. Αύριο πρωί πρωί θα πρέπει να φτάσει στο ξενοδοχείο».

Δεν γινόταν να ρισκάρω να κρύψω αυτά που είχα μαζέψει στο σπίτι μου, όπου θα μπορούσε να τα βρει οποιοσδήποτε

– κάποιος από το προσωπικό του σπιτιού ή, ακόμα χειρότερα, η Ντανιέλ. Κι έτσι τα κρατούσε όλα η Πέτρα – σαράντα χιλιάδες δολάρια από τα λεφτά του Ρόρι και μια ολοκαίνουρια ταυτότητα, χάρη στον Νίκο.

«Με τη νέα τεχνολογία που εφαρμόζει το κράτος, γίνεται ολοένα και δυσκολότερο να τις φτιάξουμε», είχε σχολιάσει εκείνος το απόγευμα που είχα πάει να τον δω. Καθόμασταν στην τραπεζαρία του μεγάλου σπιτιού του στο Λονγκ Άιλαντ. Μεγαλώνοντας είχε γίνει ένας ωραίος άντρας, παντρεμένος, με τρία παιδιά. Και με σωματοφύλακες – δύο στην πύλη του ιδιωτικού δρόμου που οδηγούσε στο σπίτι και άλλους δύο στην εξώπορτα. Σκέφτηκα τότε ότι ο Ρόρι και ο Νίκο δεν διέφεραν και πολύ. Τόσο ο ένας όσο και ο άλλος ήταν ο γιος ο εκλεκτός, αυτός που υφίστατο την πίεση να μεταφέρει την οικογένεια στην εξέλιξη του εικοστού πρώτου αιώνα, με νέους όρους και κανόνες. Και οι προσδοκίες και από τους δύο ήταν να πετύχουν περισσότερα πράγματα από την προηγούμενη γενιά – ή έστω να μη χαραμίσουν τα προϋπάρχοντα.

Ο Νίκο έσπρωξε έναν παχύ φάκελο προς το μέρος μου. Τον άνοιξα και έβγαλα από μέσα ένα αφεγάδιαστο δίπλωμα οδήγησης που είχε εκδοθεί στο Μίσιγκαν και ένα διαβατήριο με τη φάτσα μου και το όνομα *Αμάντα Μπερνς*. Έριξα μια ματιά και στα υπόλοιπα – στην κάρτα κοινωνικής ασφάλισης, στο πιστοποιητικό γέννησης και στην πιστωτική κάρτα.

«Μ' αυτά εδώ μπορείς να κάνεις τα πάντα», με πληροφόρησε ο Νίκο. Πήρε το δίπλωμα οδήγησης και το έγειρε κάτω από το φως για να δω το ανάγλυφο ολόγραμμα που είχε πάνω. «Να ψηφίζεις. Να πληρώνεις τους φόρους σου. Να υποβάλλεις τη φορολογική σου δήλωση. Μιλάμε για

δουλειά άλφα άλφα, ο τύπος που έχω είναι ο καλύτερος στην πιάτσα. Μονάχα άλλος ένας μπορεί να φτιάξει ένα τόσο καλό ολοκληρωμένο πακέτο, αλλά ζει στο Μαϊάμι».

Μου έδωσε την πιστωτική – ένας λογαριασμός στη Citibank ανοιγμένος στο καινούριο όνομά μου. «Τον άνοιξε η Πέτρα την περασμένη βδομάδα και κανόνισε τα αντίγραφα κίνησης να στέλνονται στη δική της διεύθυνση. Όταν τακτοποιηθείς, την αλλάζεις. Ή πετάς αυτή την κάρτα και βγάζεις άλλη. Να προσέχεις μόνο μη σου κλέψουν την ταυτότητα!»

Γέλασε με το καλαμπούρι του και τότε είδα να περνά φευγαλέα από το πρόσωπό του το αγόρι που ήταν κάποτε, που καθόταν με την Πέτρα κι εμένα στο μεσημεριανό διάλειμμα του σχολείου και έτρωγε σάντουιτς διαβάζοντας παράλληλα τα μαθηματικά του, σηκώνοντας ήδη από τότε στους ώμους του το βάρος γι' αυτό που περίμεναν από εκείνον να γίνει κάποια μέρα.

«Σ' ευχαριστώ πολύ, Νίκο». Του έδωσα τον φάκελο με τα δέκα χιλιάδες δολάρια, ένα μικρό μερίδιο από τα λεφτά που είχα κατορθώσει να σουφρώσω σιγά σιγά το τελευταίο εξάμηνο και να βάλω στην άκρη. Εκατό δολάρια από δω. Άλλα διακόσια από κει. Από επιστροφές χρημάτων με τη χρήση της πιστωτικής όποτε μπορούσα. Και κάθε μέρα έβαζα στη ζούλα τα λεφτά στον φωριαμό της Πέτρα στο γυμναστήριο για να μου τα φυλά μέχρι να είμαι έτοιμη.

Ο Νίκο σοβάρεψε. «Πρέπει να ξέρεις ότι αν πάει κάτι στραβά, δεν θα μπορώ να σε βοηθήσω. Ούτε και η Πέτρα. Ο άντρας σου έχει τα μεγάλα μέσα και σε μια τέτοια περίπτωση θα κινδύνευα κι εγώ και η δουλειά μου – και η Πέτρα φυσικά».

«Καταλαβαίνω», αποκρίθηκα. «Έχετε ήδη κάνει υπε-
ραρκετά, σας είμαι ευγνώμων!»

«Το εννοώ. Αρκεί ένα τόσο δα στοιχείο που να συνδέει
την καινούρια σου ζωή με την παλιά και θα καταρρεύσουν
όλα σαν πύργος από τραπουλόχαρτα!» Τα σκούρα μάτια
του καρφώθηκαν επίμονα στα δικά μου. «Δεν θα μπορείς
ποτέ ξανά να γυρίσεις. Ούτε για μία φορά. Με κανένα
τρόπο, ποτέ!»

* * *

«Ο Ρόρι έχει κανονίσει να φύγει το αεροπλάνο γύρω στις
δέκα», λέω στην Πέτρα, επιστρέφοντας στο παρόν. «Θυμή-
θηκες να βάλεις μέσα το γράμμα μου; Δεν θέλω να αναγκα-
στώ να το ξαναγράψω σε επιστολόχαρτο του ξενοδοχείου
δέκα λεπτά προτού φύγω».

Η Πέτρα κατανεύει. «Ναι, μαζί με όλα τα υπόλοιπα. Με
διεύθυνση και σφραγίδα, έτοιμο να ταχυδρομηθεί από το
Ντιτρόιτ. Τι του έγραψες;»

Συλλογίζομαι τις ώρες που είχα αφιερώσει, τις πολλές
σελίδες που είχα σκίσει, προκειμένου να καταφέρω να συ-
ντάξω ένα γράμμα που θα απέκλειε κάθε περίπτωση να
μπορέσει ο Ρόρι έστω και να προσπαθήσει να με ακολου-
θήσει. «Ότι φεύγω και ότι αυτή τη φορά δεν πρόκειται να
με βρει ποτέ. Ότι καλά θα κάνει να ανακοινώσει δημόσια
τον χωρισμό μας, να πει ότι έγινε σε φιλικό κλίμα και ότι
δεν πρόκειται να κάνω δηλώσεις ούτε να δώσω κάποια συ-
νέντευξη στα μέσα γι' αυτό το θέμα».

«Μία βδομάδα προτού ανακοινώσει ότι κατεβαίνει για
γερουσιαστής».

Μειδιώ. «Να περιμένα να το ανακοινώσει πρώτα;»

Αμέσως μόλις κατάφερα να μαζέψω αρκετά λεφτά στην άκρη για την καινούρια μου ζωή, άρχισα να ψάχνω την κατάλληλη ευκαιρία για να φύγω. Κοίταξα στο ημερολόγιό μας του Google τις προσεχείς εκδηλώσεις, ψάχνοντας για κάποιο ταξίδι που θα έκανα μόνη, κυρίως σε πόλεις κοντά στα καναδικά ή μεξικανικά σύνορα. Και τη βρήκα με το ταξίδι στο Ντιτρόιτ. Υποτίθεται ότι θα επισκεφτώ τους Πολίτες του Κόσμου, ένα ελεύθερο σχολείο κοινωνικής δικαιοσύνης που το χρηματοδοτεί το Ίδρυμα Οικογένειας Κουκ. Μου έχουν κανονίσει απογευματινή ξενάγηση στο σχολείο και στη συνέχεια δείπνο με δωρητές.

Γέρνω πίσω στον πάγκο, καρφώνω το βλέμμα στο ταβάνι, κρυμμένη από ένα σύννεφο ατμού, και κάνω μια γρήγορη επανάληψη του υπόλοιπου σχεδίου. «Προσγειωνόμαστε το μεσημεράκι. Η σχολική εκδήλωση αρχίζει στις δύο, οπότε θα φροντίσω να πάμε πρώτα στο ξενοδοχείο έτσι ώστε να παραλάβω το δέμα και να το κρύψω σε ασφαλές μέρος».

«Τηλεφώνησα στην εταιρεία ενοικίασης αυτοκινήτων. Περιμένουν αύριο γύρω στα μεσάνυχτα την κυρία Αμάντα Μπερνς να πάει να πάρει ένα μικρό αμάξι. Θα μπορέσεις να βρεις ταξί;»

«Στο τέρμα του δρόμου όπου θα μένω βρίσκεται το ξενοδοχείο Hilton. Θα πάρω από εκεί ένα».

«Φοβάμαι μη σε δει κανείς να βγαίνεις μες στη νύχτα με τη βαλίτσα στο χέρι. Μη σ' ακολουθήσει. Μη τηλεφωνήσει στον Ρόρι».

«Δεν θα έχω βαλίτσα. Αγόρασα ένα σακίδιο πλάτης που χωρά μια δυο αλλαξιές και τα λεφτά. Όλα τα άλλα –μαζί και την τσάντα με το πορτοφόλι μου– θα τα αφήσω».

Η Πέρα κατανεύει. «Σε περίπτωση που χρειαστεί, σου

έχω κλείσει δωμάτιο με την πιστωτική στο ξενοδοχείο W του Τορόντο. Σε περιμένουν».

Κλείνω τα μάτια, η ζέστη μού φέρνει ζάλη. Ή μπορεί να είναι από την πίεση, επειδή η κάθε λεπτομέρεια πρέπει να γίνει με τη μέγιστη δυνατή ακρίβεια. Δεν υπάρχει περιθώριο για το παραμικρό λάθος.

Νιώθω τα λεπτά να τρέχουν. Να με σπρώχνουν προς τη στιγμή που θα κάνω το πρώτο από μια σειρά αμετάκλητων βημάτων. Ένα κομμάτι μου θέλει να ξεχάσει οριστικά όλη αυτή την ιστορία. Να πάω στο Ντιτρόιτ, να επισκεφτώ το σχολείο και να γυρίσω στο σπίτι. Να περάσω κι άλλες μέρες στη σάουνα κουβεντιάζοντας με την Πέτρα. Όμως είναι η ευκαιρία μου να ξεφύγω επιτέλους! Οι όποιες επιλογές έχω αυτή τη στιγμή θα εκμηδενιστούν με το που θα ανακοινώσει ο Ρόρι την υποψηφιότητά του για τη Γερουσία.

«Ωρα να φύγουμε». Η φωνή της Πέτρα είναι γεμάτη τρυφερότητα. Ανοίγω ξανά τα μάτια.

«Δεν ξέρω πώς να σε ευχαριστήσω», της λέω.

«Πριν από πολλά χρόνια ήσουν η μοναδική φίλη που είχα. Δεν χρειάζεται να μ' ευχαριστείς. Αυτό είναι το δικό μου ευχαριστώ σ' εσένα», αποκρίνεται. «Είναι η σειρά σου να γίνεις ευτυχομένη». Σφίγγει την πετσέτα στο κορμί της και μέσα από τον ατμό βλέπω τη λάμψη από το χαμόγελό της.

Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι είναι η τελευταία φορά που καθόμαστε εδώ. Η τελευταία φορά που μιλάμε. Τούτο το δωμάτιο ήταν σαν ησυχαστήριο, σκοτεινό και απομονωμένο, το μόνο που ακουγόταν εδώ μέσα ήταν οι ψιθυριστές φωνές μας, να σχεδιάζουν την απόδρασή μου. Ποιος θα κάθεται εδώ μαζί της αύριο; Ή μεθαύριο;

Νιώθω το τελεσίδικο της επικείμενης φυγής μου, το αμετάκλητο αυτού του τέλους, και αναρωπιέμαι αν αξίζει. Αν αυτό που έρχεται θα είναι καλύτερο. Σε λίγο η Κλερ Κουκ δεν θα υπάρχει πια, τα λαμπερά κομμάτια του προσωπείου της ράγισαν και πέφτουν. Και δεν έχω ιδέα τι θα βρω από κάτω.

Τριάντα τρεις ώρες μέχρι να εξαφανιστώ.

ΚΛΕΡ

Δευτέρα 21 Φεβρουαρίου

Η μέρα πριν από τη συντριβή

ΣΥΝΑΝΤΩ ΤΗΝ ΝΤΑΝΙΕΛ έξω από τα γραφεία του Κέντρου Αλφαριθμητισμού· έχω αργήσει ένα τέταρτο. «Δεν θέλω κουβέντα!» την προειδοποιώ, αν και ξέρω ότι μάλλον έχει ήδη στείλει τρία γραπτά μηνύματα στον Ρόρι.

Περνώ την πόρτα μ' εκείνη ξοπίσω μου και μπαίνω στον μεγάλο κοινόχρηστο χώρο που χρησιμοποιείται για λογοτεχνικές συζητήσεις και εργαστήρια γραφής. Τέτοια ώρα είναι γεμάτο μαθητές και δασκάλους. Φαντάζομαι πόσο διαφορετική θα ήταν η κατάσταση αν έμπαινε ο Ρόρι αντί για εμένα, το σούσουρο ενθουσιασμού θα ξεκινούσε από μπροστά και θα απλωνόταν σαν κύμα μέχρι πίσω ενόσω εκείνος θα περιδιάβαινε τον χώρο. Αλλά σ' εμένα κανείς δεν ρίχνει δεύτερη ματιά. Χωρίς τον Ρόρι είμαι απλώς άλλο ένα συνηθισμένο πρόσωπο που ήρθε και θα φύγει. Αδιάφορη. Το οποίο βέβαια πολύ σύντομα θα είναι και το πλεονέκτημά μου.

Περνώ μέσα από το πλήθος και ανεβαίνω τη σκάλα που οδηγεί στον δεύτερο όροφο. Εκεί στεγάζονται τα διοικητικά

γραφεία του κέντρου. Μπαίνω στη μικρή αίθουσα συνελεύσεων, όπου είναι ήδη όλοι συγκεντρωμένοι.

«Χαιρόμαστε πολύ που σας βλέπουμε, κυρία Κουκ», με χαιρετά η διευθύντρια χαμογελώντας μου ζεστά.

«Κι εγώ, Ανίτα. Να ξεκινήσουμε;» Κάθομαι στη θέση μου και η Ντανιέλ ακριβώς πίσω μου. Η συνέλευση αρχίζει με τη συζήτηση για το ετήσιο φιλανθρωπικό γκαλά που θα γίνει σε οκτώ μήνες. Προσποιούμαι με το ζόρι την ενθουσιασμένη για μια εκδήλωση που θα πραγματοποιηθεί πολύ καιρό μετά την εξαφάνισή μου. Διασκεδάζω όταν φαντάζομαι πώς θα είναι η επόμενη συνέλευση. Γεμάτη ψιθύρους ότι παράτησα τον Ρόρι, ότι δεν είχα αφήσει ποτέ να φανεί πως είχαμε κάποιο πρόβλημα, ότι ήμουν χαμογελαστή καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της συνέλευσης και ύστερα εξαφανίστηκα. *Πού να πήγε; Δεν παρατά έτσι απλά όλη του τη ζωή κάποιος και εξαφανίζεται! Γιατί δεν μπορούν να τη βρουν; Ποιος απ' όλους αυτούς θα αναφέρει πρώτος τη Μάγκι Μορέτι; Ποιος θα ψιθυρίσει το ερώτημα που θα γεννηθεί σε όλους τους ανεξαιρέτως, έστω και για μια στιγμή: Πιστεύετε ότι στ' αλήθεια τον παράτησε ή μήπως της συνέβη κάτι κακό;*

* * *

Ο Ρόρι μου είχε μιλήσει για τη Μάγκι Μορέτι στο τρίτο ραντεβού μας.

«Όλοι με ρωτούν τι συνέβη», μου είχε πει, γέρνοντας πίσω στην καρέκλα του και σταυρώνοντας τα πόδια. «Αυτή η ιστορία ήταν σκέτη τραγωδία, από την αρχή μέχρι το τέλος, και δεν νομίζω ότι την έχω ξεπεράσει ακόμη». Έπιασε το κρασί του, το στριφογύρισε μες στο ποτήρι και ήπιε μια γουλιά. «Τσακωνόμασταν συνέχεια. Η Μάγκι ήθελε να

πάμε για ένα Σαββατοκύριακο στο εξοχικό μου για να χαλαρώσουμε λίγο. Να έρθουμε ξανά κοντά και να κουβεντιάσουμε ουσιαστικά, χωρίς τους περισπασμούς της πόλης. Αλλά τίποτα δεν άλλαξε κι εκεί: αναμασούσαμε τα ίδια και τα ίδια, απλώς σε άλλο μέρος». Σιγά σιγά ο τόνος του χαμήλωσε, οι ήχοι από το εστιατόριο έγιναν αμυδροί. Ο τρόπος που μιλούσε –η συγκίνηση στη φωνή του– έμοιαζε αφάνταστα ειλικρινής, αληθινός. Ούτε που μου πέρασε από το μυαλό εκείνη τη στιγμή ότι μπορεί να έλεγε ψέματα. «Κάποια στιγμή δεν άντεξα άλλο και έφυγα. Μπήκα στο αμάξι μου και γύρισα στο Μανχάταν. Αρκετές ώρες αργότερα οι γείτονες κάλεσαν την πυροσβεστική και ανέφεραν ότι το εξοχικό μου είχε πιάσει φωτιά. Τη βρήκαν κουλουριασμένη μπροστά σε μια σκάλα του σπιτιού. Εγώ δεν είχα ιδέα για όλα αυτά μέχρι το επόμενο πρωί που επικοινωνήσε μαζί μου η αστυνομία. Τότε δεν γράφτηκε στις εφημερίδες, αλλά ο ιατροδικαστής βρήκε καπνό στους πνεύμονές της, πράγμα που σημαίνει ότι η Μάγκι ζούσε όταν ξέσπασε η φωτιά. Δεν θα συγχωρήσω ποτέ τον εαυτό μου που σηκώθηκα κι έφυγα. Θα μπορούσα να την είχα σώσει!»

«Γιατί πίστεψαν ότι είχες κάποια σχέση εσύ με το συμβάν;»

Ανασήκωσε ανήξερα τους ώμους. «Έτσι απέκτησε μεγαλύτερο ενδιαφέρον το όλο θέμα. Το καταλαβαίνω και δεν κατηγορώ τα ΜΜΕ, αν και ο πατέρας μου δεν συγχώρησε ποτέ τους *New York Times*. Ευτυχώς που δεν ζούσε η μητέρα μου, θα την έτρωγε η αγωνία τι επίπτωση θα είχε αυτή η ιστορία στο εκλογικό ποσοστό της!» Με ξάφνιασε ο πικρόχολος τόνος του, αλλά φρόντισε γρήγορα να τον κρύψει. «Το μεγάλο κρίμα κι άδικο είναι αυτό που συνέβη στη μνήμη της

Μάγκι. Εξαιτίας μου γνωρίζει πια όλος ο κόσμος το όνομά της, αλλά για εντελώς λάθος λόγους. Για τον τρόπο που πέθανε και όχι γι' αυτό που ήταν». Κάρφωσε το βλέμμα έξω από το παράθυρο δίπλα μας, χαμένος στις τύψεις του. Στο βάθος, ο δρόμος της Νέας Υόρκης στραφτάλιζε στο ψιλόβροχο, τα φώτα λαμπύριζαν σαν πετράδια μες στο σκοτάδι. Αποτράβηξε το βλέμμα του και ήπια μονορούφι το υπόλοιπο κρασί του. «Ούτε την αστυνομία κατηγορώ, τη δουλειά της έκανε. Καταλαβαίνω πως έκρινε ότι είχε καθήκον να πράξει έτσι. Στάθηκα τυχερός που έλαμψε η δικαιοσύνη, διότι δεν συμβαίνει πάντα. Όμως αυτή η εμπειρία με συγκλόνισε».

Εκείνη τη στιγμή πλησίασε ο σερβιτόρος, ψάχνοντας ολοφάνερα ένα κενό στην κουβέντα μας για να αφήσει μπροστά στον Ρόρι τη μαύρη θήκη με τον λογαριασμό. Ο Ρόρι του χάρισε εκείνο το ζεστό, γοητευτικό χαμόγελο που άνοιξε την καρδιά μου στα δύο, αφού λαχταρούσα περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο να νιώσει για μένα αυτό που είχε νιώσει κάποτε για τη Μάγκι Μορέτι.

* * *

«Κυρία Κουκ, θα θέλατε να προεδρεύσετε και φέτος της σιωπηλής δημοπρασίας;» Η Ανίτα Ρέινολντς, διευθύντρια του Κέντρου Αλφαριθμητισμού, με κοιτάζει από το μακρόστενο τραπέζι.

«Ασφαλώς», της απαντώ. «Να συναντηθούμε την Παρασκευή για να εξετάσουμε ποια άτομα μπορούμε να αρχίσουμε να προσεγγίζουμε για δωρεές. Έχω να κάνω ένα σύντομο ταξίδι στο Ντιτρόιτ, αλλά μέχρι τότε θα έχω επιστρέψει. Να πούμε κατά τις δύο το μεσημέρι;» Εκείνη κατανεύει και περνάω το ραντεβού στο κοινόχρηστο ημερολόγιο

του Google, ξέροντας ότι θα εμφανιστεί στο iPad της Ντανιέλ που κάθεται ακριβώς πίσω μου καθώς και στον υπολογιστή του Ρόρι στο σπίτι. Αυτές είναι οι λεπτομέρειες που πρέπει να θυμάμαι – να κανονίζω ραντεβού, να παραγγέλνω λουλούδια, να κάνω σχέδια για ένα μέλλον το οποίο δεν πρόκειται να ζήσω. Λεπτομέρειες που θα καλύψουν τα ίχνη μου και που κάνουν τους πάντες να πιστεύουν ότι είμαι μια αφοσιωμένη σύζυγος, ταγμένη στους πολλούς σημαντικούς ιερούς σκοπούς που υποστηρίζει το Ίδρυμα Οικογένειας Κουκ.

Τριάντα μία ώρες.

* * *

Όταν επιστρέφω στο σπίτι και ανεβαίνω στον επάνω όροφο να αλλάξω ρούχα, βλέπω ότι όσο ήμουν στο γυμναστήριο η Ντανιέλ άλλαξε το περιεχόμενο της βαλίτσας μου. Έβγαλε τα μοντέρνα ρούχα που προτιμώ και τα αντικατέστησε με τα πιο συντηρητικά ταγέρ και παπούτσια με τακούνι επτά εκατοστών που θέλει ο Ρόρι να φοράω.

Κλειδώνω την πόρτα της κρεβατοκάμαρας και μπαίνω στο βεστιάριό μου. Βγάζω μέσα από ένα ζευγάρι ψηλές μπότες το νάιλον σακίδιο πλάτης που αγόρασα με μετρητά την περασμένη βδομάδα από ένα κατάστημα αθλητικών ειδών. Το πατικώ και το παραχώνω κάτω από τη φόδρα με φερμουάρ που έχει η βαλίτσα μου. Βγάζω ένα ένα από τις κρυφώνες τους τα ρούχα που σκοπεύω να πάρω μαζί μου. Ένα εφαρμοστό πουπουλένιο μπουφάν, αρκετές μακρυμάνικες μπλούζες και το καπέλο τζόκεϊ με τη στάμπα NYU –Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης– που αγόρασα τις προάλλες για να κρύβω το πρόσωπό μου από τις κάμερες ασφαλείας στη

ρεσειφίον του ξενοδοχείου. Παίρνω από το ράφι το αγαπημένο μου τζιν παντελόνι και κρύβω τα πάντα κάτω από τα ρούχα που μου έχει βάλει η Ντανιέλ για την εκδήλωση. Μια δυο αλλαξιές, ίσα ίσα για να έχω κάτι να φοράω τις επόμενες μια δυο μέρες. Όχι πολλά, μην τυχόν και προσέξει κανείς ότι λείπουν από τα συρτάρια ή την ντουλάπα μου. Κλείνω τη βαλίτσα, την ακουμπάω δίπλα στην πόρτα και κάθομαι στο κρεβάτι, απολαμβάνοντας την απομόνωση και την ησυχία του κλειδωμένου δωματίου.

Ακόμη δεν μπορώ να πιστέψω πώς κατέληξα εδώ. Τόσο μακριά από τον τόπο μου, από το άτομο που κάποτε πίστευα ότι θα γινόμουν. Πήρα το πτυχίο μου με άριστα στην Ιστορία της Τέχνης από το κολέγιο Βάσαρ. Κατάφερα να βρω μια πολυπόθητη θέση στον οικο δημοπρασιών Christie's.

Όμως ήταν δύσκολα και μοναχικά χρόνια. Μετά τον χαμό της μαμάς μου και της Βάιολετ πάλευα μουνδιασμένη να επιβιώσω και ο έρωτάς μου για τον Ρόρι ήταν σαν να με έβγαλε από τον λήθαργο. Ο Ρόρι ένιωσε τι είχα χάσει, επειδή κουβαλούσε κι εκείνος τον δικό του σταυρό. Ήταν ένας άνθρωπος που καταλάβαινε πώς μπορούσαν να σε κυκλώσουν ύπουλα οι αναμνήσεις και να σε σφίξουν μέχρι να σου κοπεί η ανάσα. Να σου κοπεί η μιλιά. Και το μόνο που μπορούσες να κάνεις ήταν να περιμένεις να υποχωρήσει, σαν την παλιόροια, ο πόνος, για να καταφέρει να σαλέψεις ξανά.

* * *

Ακούω κόσμο στον διάδρομο, έξω από την κλειδωμένη πόρτα της κρεβατοκάμαράς μου, οι φωνές τους ένα σιγανό μουρμουρητό, δεν μπορώ να καταλάβω τι λένε. Τσιτάνομαι, περιμένω να δω αν θα επιχειρήσουν να μπουν

και ατσαλώνομαι για ν' ακούσω ακόμα ένα κήρυγμα για τις κλειδωμένες πόρτες. «Δεν μπορούν να κάνουν τη δουλειά τους οι άνθρωποι, Κλερ, αν εσύ επιμένεις να κλειδώνεσαι σε κάθε δωμάτιο που μπαίνεις!» Στον κάτω όροφο η εξώπορτα κλείνει και η φωνή του Ρόρι ακούγεται μέχρι επάνω. Στρώνω τα μαλλιά μου και μετρώ μέχρι το δέκα, προσπαθώντας να εξαφανίσω την αγωνία και την υπερένταση από το πρόσωπό μου. Άλλο ένα βράδυ έχει μείνει, πρέπει να παίξω τον ρόλο μου στην εντέλεια.

«Κλερ!» φωνάζει από το χολ. «Είσαι σπίτι;»

Παίρνω βαθιά ανάσα και ανοίγω την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. «Ναι», του απαντώ δυνατά.

Είκοσι οκτώ ώρες.

* * *

«Πώς τα πάει ο Τζόσουα αυτό το εξάμηνο;» ρωτά ο Ρόρι τη σεφ μας, τη Νόρμα, ενόσω εκείνη μας σερβίρει το κρασί στο δείπνο.

Η Νόρμα χαμογελά και αφήνει το μπουκάλι στο τραπέζι δίπλα στον Ρόρι. «Πολύ καλά, αν και η αλήθεια είναι ότι δεν επικοινωνεί μαζί μου όσο συχνά θα ήθελα».

Ο Ρόρι γελά, πίνει μια μικρή γουλιά και κατανεύει, δείχνοντας ότι εγκρίνει το κρασί. «Δυστυχώς, έτσι υποτίθεται ότι πρέπει να γίνεται. Να του πεις πως ελπίζω να είναι γι' άλλο ένα εξάμηνο στους αριστούχους φοιτητές».

«Θα του το πω, κύριε. Σας ευχαριστώ. Σας είμαστε υπόχρεοι!»

Ο Ρόρι ανεμίζει το χέρι για να δείξει ότι δεν έκανε τίποτα σπουδαίο. «Χαρά μου».

Πριν από πολλά χρόνια, ο Ρόρι αποφάσισε να πληρώσει

τα δίδακτρα του κολεγίου για κάθε παιδί και εγγόνι του προσωπικού του σπιτιού. Κι έτσι, του είναι όλοι τυφλά αφοσιωμένοι. Κάνουν πρόθυμα τα στραβά μάτια όταν ακούν τους καβγάδες μας ή εμένα να κλαίω στο μπάνιο.

«Κλερ, δοκίμασε το κρασί. Είναι απίστευτο!»

Φυσικά, δεν τολμώ να διαφωνήσω μαζί του. Μια φορά, στις αρχές του γάμου μας, είχα τολμήσει να σχολιάσω: «Εμένα μου μοιάζει με ξινισμένα σταφύλια».

Το ύφος του είχε παραμείνει απαθές, σαν να μην είχε αντιληφθεί το σχόλιό μου. Αλλά πήρε το ποτήρι μου από το τραπέζι, τέντωσε το χέρι στο πλάι και το άφησε να πέσει στο πάτωμα και να γίνει κομμάτια, λεκιάζοντας με το κόκκινο κρασί το ξύλινο πάτωμα καθώς και το ακριβό χαλί κάτω από το τραπέζι. Στο άκουσμα του ποτηριού που έσπασε, η Νόρμα ήρθε τρέχοντας από την κουζίνα.

«Η Κλερ είναι τρομερά αδέξια», σχολίασε ο Ρόρι, άπλωσε το χέρι πάνω στο τραπέζι και έπιασε σφιχτά το δικό μου. «Αλλά είναι ένα από τα πράγματα που λατρεύω σ' εκείνη».

Η Νόρμα, που είχε σκύψει να καθαρίσει τη ζημιά, σήκωσε τα μάτια και με κοίταξε, απορημένη πώς είχε καταλήξει το ποτήρι μου στο πάτωμα ένα μέτρο μακριά από το τραπέζι. Εγώ δεν έβγαλα κιχ, μου είχε κοπεί η μιλιά, ενώ ο Ρόρι άρχισε να τρώει το φαγητό του ατάραχα.

Η Νόρμα πήγε τις μουσκεμένες πετσέτες στην κουζίνα, κατόπιν επέστρεψε με άλλο ποτήρι και μου σέρβιρε ξανά κρασί. Όταν έφυγε, ο Ρόρι άφησε κάτω το πιρούνι του και μου είπε: «Αυτό το μπουκάλι κρασί κοστίζει τετρακόσια δολάρια. Πρέπει να προσπαθήσεις πιο πολύ».

Τώρα με κοιτάζει, περιμένει. Πίνω μια γουλιά από το ποτήρι μου. Προσπαθώ, αλλά αδυνατώ να εντοπίσω τις νότες

βαλανιδιάς ή το ανεπαισθητο άρωμα βανίλιας που εκείνος ισχυρίζεται ότι έχει. «Υπέροχο!» λέω.

Από μεθαύριο θα πίνω μόνο μπίρα.

* * *

Αφού τελειώνουμε το φαγητό μας, περνάμε στο γραφείο του Ρόρι προκειμένου να μελετήσουμε ορισμένα σημεία στον λόγο που θα εκφωνήσω στο αυριανό δείπνο. Καθόμαστε στο γραφείο του αντικριστά, εγώ με τον φορητό υπολογιστή στα γόνατά μου, και εμφανίζουμε την ομιλία μου σ' ένα κοινόχρηστο έγγραφο του Google. Το Google είναι η αγαπημένη πλατφόρμα του Ρόρι. Το χρησιμοποιεί για τα πάντα, αφού έτσι μπορεί να έχει πρόσβαση ανά πάσα στιγμή σε οτιδήποτε δουλεύουμε όλοι εμείς οι υπόλοιποι. Μπορεί να επεξεργάζομαι κάτι και ξαφνικά να εμφανιστεί στην οθόνη μου το δικό του εικονίδιο. Τότε ξέρω ότι είναι εκεί και με παρακολουθεί. Είναι επίσης ένας τρόπος για να επικοινωνεί με τον επί πολλά χρόνια προσωπικό βοηθό του, τον Μπρους, χωρίς να καταγράφεται το παραμικρό από τη συνομιλία τους. Ανοίγουν ένα κοινόχρηστο έγγραφο κι εκεί μέσα λένε μεταξύ τους πράγματα που μπορεί να μη θέλουν να γράψουν σε κάποιο μείλ, γραπτό μήνυμα ή να πουν από το τηλέφωνο. Τόσα χρόνια έχω καταφέρει να δω ή να ακούσω μονάχα σκόρπιες κουβέντες κι αυτές με το σταγονόμετρο. *Σου έχω αφήσει σημείωση γι' αυτό στο Έγγραφο. Ή Κοίτα στο Έγγραφο, έκανα μια ενημέρωση που θα θέλεις να δεις.* Στο Έγγραφο θα κουβεντιάσουν για την εξαφάνισή μου, θα εικάζουν πού μπορεί να βρίσκομαι και ίσως καταστρώσουν το σχέδιό τους για να με βρουν. Είναι σαν ένας ιδιωτικός χώρος στον οποίο έχουν πρόσβαση μονάχα ο Ρόρι

με τον Μπρους, εκεί μπορούν να μιλούν ελεύθερα για πράγματα που δεν μπορεί να μάθει κανένας άλλος.

Επανερχομαι στο παρόν και κάνω αρκετές ερωτήσεις σχετικά με το κοινό στο οποίο θα απευθυνθώ, για να δείξω ότι ενδιαφέρομαι για την επιτυχία της εκδήλωσης. Ο Μπρους κάθεται στριμωγμένος στη δική του γωνία στο γραφείο και κρατά σημειώσεις στον δικό του φορητό υπολογιστή, προσθέτοντας στην ομιλία τα σχόλια που κάνουμε στην κουβέντα μας. Τον βλέπω στη δική μου οθόνη, έναν κέρσορα με το όνομά του, και οι λέξεις εμφανίζονται ως διά μαγείας. Ενώσω πληκτρολογεί, αναρωτιέμαι τι ακριβώς ξέρει απ' όλα αυτά που μου κάνει ο Ρόρι. Ο Μπρους είναι ο έμπιστος όλων των μυστικών του Ρόρι. Αποκλείεται να μην ξέρει και αυτό.

Όταν τελειώνουμε, ο Ρόρι μου λέει: «Θα σε ρωτήσουν για τη συνέντευξη Τύπου της ερχόμενης βδομάδας. Μην απαντήσεις σε τίποτα. Χαμογέλα απλώς και επανάφερε τη συζήτηση στο έργο του ιδρύματος».

Έχει ξεσπάσει τεράστιος ντόρος σχετικά με την ανακοίνωση της υποψηφιότητας του Ρόρι. Κάθε τόσο διαρρέουν φήμες, ενώ σωρεία εικασιών στα ΜΜΕ θέλουν τον Ρόρι να συνεχίζει το έργο της μητέρας του από εκεί που το άφησε εκείνη.

Η Μάρτζορι Κουκ ήταν διάσημη για τις διακομματικές διαπραγματευτικές δεξιότητές της, την ικανότητά της να μεταστρέφει τους πλέον δύσκολους και συντηρητικούς γερουσιαστές προς μια πιο μετριοπαθή πολιτική. Μάλιστα, ψιθυριζόταν ότι θα κατέβαινε υποψήφια στις προεδρικές εκλογές, πολύ πριν από τη Χίλαρι ή ακόμα και την Τζεραλτίν Φεράρο. Όμως πέθανε από καρκίνο στο παχύ έντερο

την πρώτη χρονιά του Ρόρι στο κολέγιο, αφήνοντας για πάντα μέσα του ένα κενό μητρικής φιγούρας. Το κενό αυτό είχε έρθει να γεμίσει ένας ισχυρός συνδυασμός ανασφάλειας και πικρίας, ο οποίος έβραζε και συχνά ξεχειλίζε, τσουρουφλίζοντας όσους τολμούσαν να στρέφουν την προσοχή στη μητέρα του όταν συζητούσαν για το πολιτικό του μέλλον.

«Έτσι κι αλλιώς δεν μου έχετε πει λεπτομέρειες για τη συνέντευξη Τύπου, οπότε δεν υπάρχει κάτι να αποκαλύψω», αντιγυρίζω και βλέπω με την άκρη του ματιού μου τον Μπρους να μαζεύει τα πράγματά του για να φύγει. Βάζει τον φορητό υπολογιστή του στη θήκη του και ύστερα στην τσάντα του για να τον πάρει στο σπίτι.

Όταν φεύγει ο Μπρους, ο Ρόρι γέρνει πίσω και σταυρώνει τα πόδια. «Πώς ήταν η μέρα σου;»

«Καλή». Το αριστερό μου πόδι κουνιέται νευρικά, το μοναδικό σημάδι της ταραχής μου. Το βλέμμα του Ρόρι πέφτει πάνω του, τα φρύδια του ανασηκώνονται κι εγώ πιέζω το πόδι μου στο χαλί, διατάζοντας τον εαυτό μου να μείνει ακίνητος.

«Πήγες στο Κέντρο Αλφαριθμητισμού, σωστά;» Ενώνει τα ακροδάχτυλά του σαν πυραμίδα, η γραβάτα είναι χαλαρωμένη στον λαιμό του. Τον παρατηρώ, σαν από μεγάλη απόσταση, αυτόν τον άντρα που κάποτε αγάπησα. Οι ρυτίδες γύρω από τα μάτια του είναι η απόδειξη του γέλιου, της ευτυχίας που ζήσαμε. Όμως τις ίδιες ρυτίδες βάθυνε και η μανιασμένη οργή. Μια βία σατανική που σκότωσε ό,τι καλό είχα δει κάποτε σ' εκείνον.

«Ναι. Σε οκτώ μήνες έχουν το ετήσιο φιλανθρωπικό γκαλά. Αυτή τη στιγμή που μιλάμε, η Ντανιέλ θα πρέπει να αντιγράφει τις σημειώσεις, οπότε θα σου τις δώσει αύριο. Θα προεδρεύσω και φέτος της σιωπηλής δημοπρασίας».

«Τίποτε άλλο;» με ρωτά. Η φωνή του είναι ουδέτερη, αλλά κάτι στη στάση των ώμων του μου τραβά την προσοχή. Το ένστικτό μου –άριστα εκπαιδευμένο έπειτα από χρόνια μελέτης των όσων κρύβουν το ύφος και ο τόνος του Ρόρι– μου ουρλιάζει να προσέχω.

«Όχι, δεν νομίζω».

«Μάλιστα», λέει και παίρνει βαθιά, στοχαστική ανάσα, σαν να προσπαθεί να παραμείνει ήρεμος. «Κλείνεις την πόρτα, σε παρακαλώ;»

Σηκώνομαι και πηγαίνω στην πόρτα. Μου έχουν κοπεί τα πόδια, τρέμω μήπως έχει καταφέρει με κάποιο τρόπο να ανακαλύψει τι σχεδιάζω. Βαδίζω αργά, μετρώ τα βήματά μου προσπαθώντας να μην πανικοβληθώ ακόμη. Όταν κάθομαι πάλι, έχω σβήσει από το πρόσωπό μου τον φόβο, τη θέση του έχει πάρει μια ουδέτερη περιέργεια. Ο Ρόρι δεν μιλά αμέσως και τον ρωτώ: «Όλα καλά;»

Το βλέμμα του είναι παγερό. «Θα πρέπει να με περνάς για ηλίθιο!»

Μου κόβεται η μιλιά, παραλύω. Έχω χάσει προτού καν ξεκινήσω τη μάχη. Σκέφτομαι πυρετωδώς, προσπαθώ να βρω ένα πάτημα, να συγκεντρωθώ, να βρω μια δικαιολογία γι' αυτό που μπορεί να έχει ανακαλύψει – τα ρούχα, τα λεφτά που ξαφρίζω τόσο καιρό, τις συναντήσεις μου με την Πέτρα. Πνίγω την ακατανίκητη παρόρμηση ν' ανοίξω την πόρτα και να το βάλω στα πόδια, να παρατήσω ό,τι έχω κερδίσει μέχρι τώρα. Στρέφω το βλέμμα μου στα σκοτεινά παράθυρα, που καθρεφτίζουν το δωμάτιο, και κατορθώνω με τα χίλια ζόρια να τον ρωτήσω: «Τι εννοείς;»

«Έμαθα ότι άργησες πάλι σήμερα. Μπορώ να ρωτήσω γιατί;»

Ξεφυσώ αργά, χαλαρώνω. «Ήμουν στο γυμναστήριο».

«Το γυμναστήριο δεν απέχει ούτε οκτακόσια μέτρα από τα γραφεία του Κέντρου Αλφαριθμητισμού». Βγάζει τα γυαλιά του και γέρνει πίσω στην πολυθρόνα του γραφείου του. Το πρόσωπό του αποτραβιέται από το φως της λάμπας πάνω στο γραφείο του και χάνεται στο σκοτάδι. «Τι μου κρύβεις;»

Χρωματίζω τη φωνή μου με μια ζεστασιά που δεν νιώθω, θέλοντας απεγνωσμένα να διασκεδάσω τους φόβους του προτού πάρουν το πάνω χέρι. «Τίποτα», επιμένω. «Απλώς αποφάσισα να μείνω για το μάθημα σπίνινγκ που άρχισε στις δύομισι».

«Με ποιον;»

«Τι εννοείς, ποιος έκανε το μάθημα;»

«Μη μου κάνεις τη χαζή!» μου πετά αγριεμένα. «Μονίμως φεύγεις για το γυμναστήριο ή γυρίζεις από εκεί. Σε καθημερινή βάση μάλιστα τον τελευταίο καιρό! Ποιος είναι, ο γυμναστής σου; Θλιβερό και τρομερά μπανάλ!»

«Δεν έχω γυμναστή», αντιγυρίζω και αισθάνομαι ξαφνικά το στόμα μου κατάξερο, κολλά ολόκληρο. «Σηκώνω βάρη. Τρέχω στον διάδρομο ή κάνω μάθημα σπίνινγκ. Πονούσε το σώμα μου μετά την προπόνηση, γι' αυτό πήγα για λίγο στη σάουνα και δεν κατάλαβα πώς πέρασε η ώρα. Αυτό είναι όλο». Αγωνίζομαι να κρατήσω το πρόσωπό μου ανέκφραστο, αλλά με προδίδουν τα χέρια μου, έχουν γραπώσει τα μπράτσα της καρέκλας σαν να ατσαλώνονται για το χτύπημα. Ο Ρόρι το προσέχει και πιέζω τον εαυτό μου να χαλαρώσει. Σηκώνεται, κάνει τον γύρο του γραφείου και κάθεται στην καρέκλα δίπλα μου.

«Μας περιμένει πολλή και σκληρή δουλειά, Κλερ», μου λέει, πίνοντας άλλη μια γουλιά ουίσκι. «Από την επόμενη

βδομάδα όλα τα βλέμματα θα είναι καρφωμένα πάνω μας. Δεν πρέπει να υπάρξει η παραμικρή υπόνοια σκανδάλου!»

Καταβάλλω τιτάνια προσπάθεια να πω πειστικά την ατάκα μου, για μία τελευταία φορά. «Δεν έχεις λόγο να ανησυχείς».

Γέρνει προς το μέρος μου, με φιλά πεταχτά στα χείλη και μου ψιθυρίζει: «Χαίρομαι που το ακούω».

* * *

Όταν κατά τις έντεκα έρχεται επιτέλους ο Ρόρι στο κρεβάτι, παριστάνω την κοιμισμένη. Αφουγκράζομαι την αναπνοή του που σιγά σιγά επιβραδύνεται και περιμένω. Μόλις το ρολόι δείχνει μία, σηκώνομαι αθόρυβα, ανυπομονώντας να πάρω το τελευταίο κομμάτι που χρειάζομαι προτού φύγω. Αρπάζω το κινητό του Ρόρι που φορτίζεται στο κομοδίνο του και βγαίνω στον σκοτεινό διάδρομο. Δεν το ρισκάρω να τον ξυπνήσει κάποια κλήση ή μήνυμα.

Το σπίτι μας κολυμπά στην πολυτέλεια. Κάτω από τα γυμνά πόδια μου σκούρο ξύλο και παχιά ακριβά χαλιά. Δεν είναι ασυνήθιστο για μένα να τριγυρίζω μες στη νύχτα. Είναι η μόνη ώρα που νιώθω το σπίτι μας σαν δικό μου. Πηγαίνω από δωμάτιο σε δωμάτιο σαν το φάντασμα και καθώς κάνω την τελευταία μου βόλτα με πιάνει θλίψη. Όχι για το ίδιο το σπίτι, αυτό δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μια πολυτελή φυλακή, μα για μένα την ίδια.

Είναι ένας πόνος περίπλοκος, όχι μονάχα επειδή θα χάσω το όνομα και την ταυτότητά μου, αλλά και τη ζωή που κάποτε ήλπιζα ότι θα ζούσα. Αξίζει να πενήθεις τον θάνατο οποιοδήποτε ονείρου, να αγγίξεις για μια τελευταία φορά όλες τις πολυσύνθετες πλευρές του.

Περνώ μέσα από το σαλόνι με τα μεγάλα παράθυρά του που βλέπουν στην Πέμπτη Λεωφόρο, κοιτάζω την πόρτα που οδηγεί στο γραφείο της Ντανιέλ και αναρωτιέμαι τι θα σκεφτεί όταν φύγω. Αν θα ρίξουν πάνω της το φταιξιμο, επειδή δεν με παρακολουθούσε όπως έπρεπε. Ή αν η ίδια θα νιώσει άσχημα, επειδή δεν έκανε κάτι περισσότερο για να με βοηθήσει τότε που μπορούσε.

Διασχίζω τον στενό διάδρομο που οδηγεί στο γραφείο μου, ένα μικρό δωμάτιο στο οποίο δεσπόζουν ένα βαρύ μαονένιο γραφείο και ένα τουρκικό χαλί που πιθανότατα θα κοστίζει περισσότερο από το πατρικό μου στην Πενσυλβάνια. Ανυπομονώ να φτιάξω ένα σπιτικό με έπιπλα που δεν θα κοστίζουν εξασπής ποσά. Θέλω χρώματα στους τοίχους και φυτά, τα οποία βέβαια θα πρέπει να θυμάμαι να ποτίζω. Θέλω παράταιρα πιάτα αλλά και ποτήρια που δεν θα χρειάζονται ολόκληρη διαδικασία για να τα παραγγείλεις ξανά άμα σπάσουν.

Ρίχνω μια ματιά πίσω μου, σαν να περιμένω ότι κάποιος θα με τσακώσει νυχτιάτικα μες στο γραφείο μου, θα διαβάσει τη σκέψη μου, θα καταλάβει τι σκοπεύω να κάνω. Αφουγκράζομαι πολύ προσεκτικά, η σιωπή ηχεί εκκωφαντική σ' αφτιά μου, που τεντώνονται να ακούσουν τον παραμικρό ήχο βημάτων δύο ορόφους πιο πάνω. Μα στην πόρτα του δωματίου δεν φαίνεται κανείς και ο μοναδικός ήχος που ακούγεται είναι το ξέφρενο καρδιοχτύπι μου.

Βγάζω από το πρώτο συρτάρι του γραφείου μου το σπικάκι που χρησιμοποιούσα προτού επιμείνει ο Ρόρι να δουλεύουμε όλοι σε κοινόχρηστα έγγραφα. Το μάτι μου πέφτει σε μια φωτογραφία της μαμάς μου με την αδελφή μου, τη Βάιολετ, που κρέμεται στον τοίχο. Είχε τραβηχτεί πριν

φύγω για το κολέγιο, προτού γνωρίσω τον Ρόρι και αλλάξει την πορεία της ζωής μου.

«Θα πάμε για πικνίκ», είχε ανακοινώσει η μαμά μου από την πόρτα της κουζίνας ένα απόγευμα Σαββάτου. Η Βάιολετ κι εγώ καθόμασταν στον καναπέ και βλέπαμε τηλεόραση. Καμιά μας δεν είχε όρεξη να το κουνήσει ρούπι από κει. Ήμαστε στη μέση ενός μαραθωνίου της σειράς *H Ζώνη του Λυκόφωτος*. Αλλά η μαμά μου επέμενε. «Δεν μας απομένουν και πολλά Σαββατοκύριακα πριν φύγει η Κλερ», δήλωσε. Η Βάιολετ με αγριοκοίταξε, θυμωμένη ακόμη που είχα επιλέξει να πάω στο κολέγιο Βάσσαρ και όχι στο τοπικό δημόσιο σχολείο. «Θέλω να περάσω τη μέρα έξω με τα κοριτσάκια μου!»

Τρία χρόνια αργότερα σκοτώθηκαν.

Λιγότερο από μία ώρα προτού συμβεί το τροχαίο μιλούσα με τη μαμά μου στο τηλέφωνο. Δεν είχαμε πει πολλά, αλλά ακούω ακόμη τη φωνή της από την άλλη άκρη της γραμμής, να μου εξηγεί ότι δεν μπορούσε να μιλήσει πολύ γιατί έφευγαν με τη Βάιολετ για να πάνε να φάνε πίτσα και θα με έπαιρνε πάλι όταν θα γύριζαν στο σπίτι. Από τότε έχω αναρωτηθεί αμέτρητες φορές μήπως ζούσαν ακόμη αν την κρατούσα περισσότερη ώρα στο τηλέφωνο. Ή ίσως, αν δεν είχα κάνει εκείνο το τηλεφώνημα, μήπως προλάβαιναν να περάσουν τη διασταύρωση προτού παραβιάσει το στοπ τρέχοντας σαν τρελός ο μεθυσμένος οδηγός.

Στα όνειρά μου είμαι εκεί μαζί τους, ακούω τον ήχο των υαλοκαθαριστήρων στο παρμπρίζ, τις δυο τους να γελούν μες στο αμάξι, τη μαμά μου να τραγουδά το κομμάτι που παίζει το ραδιόφωνο και τη Βάιολετ να την ικετεύει να σταματήσει. Και τότε αντηχεί ξαφνικά το στρίγκλισμα από τα

λάστιχα, τα γυαλιά που σπάνε, το μέταλλο που συνθλίβει άλλο μέταλλο, ο συριγμός ατμού. Και μετά σιωπή.

* * *

Η ματιά μου στέκεται στην εικόνα της Βάιολετ που γελά, η μαμά μου μια θολή φιγούρα στο βάθος, και νιώθω τη λαχτάρα να την ξεκρεμάσω από τον τοίχο, να τη βάλω ανάμεσα στα ρούχα στη βαλίτσα μου και να την πάρω μαζί μου, σαν φυλαχτό. Όμως δεν γίνεται. Η λαχτάρα αυτή είναι τόσο αβάσταχτη, που παραλίγο να κάμψει την απόφασή μου ότι πρέπει να φύγω χωρίς αυτή.

Αποτραβώ το βλέμμα μου από το γελαστό πρόσωπο της αδελφής μου, παγωμένο αιώνια στην ηλικία των οκτώ ετών, έχοντας τότε ελάχιστα χρόνια ζωής ακόμα μπροστά της, και πηγαίνω στο ευρύχωρο γραφείο του Ρόρι. Οι τοίχοι ολόγυρα ντυμένοι με ξυλεπένδυση, το πάνω μισό τους είναι βιβλιοθήκες. Το τεράστιο γραφείο του δεσπόζει στον χώρο· εκεί βρίσκεται ο υπολογιστής του, σκοτεινός και βουβός. Το προσπερνώ και πλησιάζω τη βιβλιοθήκη πίσω του. Βγάζω το κόκκινο βιβλίο και το αφήνω κάτω. Απλώνω το χέρι στην κενή πλέον θέση, βρίσκω ψηλαφητά το κουμπάκι που είναι κρυμμένο εκεί και το πατώ. Η ξυλεπένδυση του τοίχου κάτω από τη βιβλιοθήκη ανοίγει μ' ένα σιγανό κλικ.

Δεν είναι η Ντανιέλ η μόνη που κρατά σημειώσεις.

Τραβώ το ξύλινο φύλλο να ανοίξει και βγάζω τον δεύτερο φορητό υπολογιστή του Ρόρι από την κρυψώνα του. Ο Ρόρι δεν κρατά τίποτα σε χαρτί. Ούτε αποδείξεις ούτε προσωπικές σημειώσεις. Δεν εκτυπώνει καν τις φωτογραφίες. «Είναι πολύ εύκολο να χάσεις τον μπούσουλα με τα χαρτιά. Δύσκολα τα ελέγχεις», μου είχε εξηγήσει κάποτε. Σ' αυτό εδώ

το μηχάνημα κρύβονται τα πάντα. Δεν ξέρω τι ακριβώς περιέχει, αλλά δεν χρειάζεται κίολας. Κανένας δεν έχει κρυφό υπολογιστή αν δεν κρύβει κάτι σημαντικό. Ίσως εδώ μέσα να υπάρχουν οικονομικά αρχεία με τους μη μαγειρεμένους λογαριασμούς του ιδρύματος ή χρήματα που έχει ξαφρίσει ο Ρόρι και τα έχει βγάλει από τη χώρα. Αν μπορέσω να αντιγράψω το περιεχόμενο του σκληρού δίσκου, θα το χρησιμοποιήσω σαν έπλο σε περίπτωση που καταφέρει ποτέ ο Ρόρι να με εντοπίσει.

Γιατί παρά τα όσα του λέω να κάνει στο γράμμα μου, δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία ότι θα κινήσει γη και ουρανό για να με βρει. Με την Πέτρα συζητήσαμε το ενδεχόμενο να σκηνοθετήσουμε τον θάνατό μου. Ένα δυστύχημα στο οποίο η σορός δεν θα μπορούσε να αναγνωριστεί. Αλλά ο Νίκο μας απέτρεψε. «Η είδηση θα είναι σε όλες τις εφημερίδες και τα κανάλια και θα σε δυσκολέψει πολύ. Καλύτερα να το κάνεις να φανεί σαν να τον παράτησες. Θα ασχοληθούν με αυτό οι κουτσομπολίστικες φυλλάδες, αλλά γρήγορα θα ξεχαστεί».

Όπως το περίμενα, όταν ανοίγω τον φορητό υπολογιστή, μου ζητά κωδικό πρόσβασης. Και μπορεί ο Ρόρι να έχει όλους τους δικούς μου κωδικούς, αλλά εγώ δεν ξέρω κανέναν από τους δικούς του. Αυτό που ξέρω, όμως, είναι ότι ο Ρόρι δεν ασχολείται με λεπτομέρειες όπως να κρατά κάπου φυλαγμένους τους κωδικούς πρόσβασης. Αυτή είναι δουλειά του Μπρους, ο οποίος τους φυλά σ' ένα μικρό σημειωματάριο στο γραφείο του.

Παρακολουθώ εδώ και βδομάδες τον Μπρους και μαζί του το πράσινο σημειωματάριο που ξεφύλλιζε προκειμένου να πληκτρολογήσει στη συνέχεια τους κωδικούς πρόσβασης

που χρειαζόταν ο Ρόρι. Έκανα τάχα ότι τακτοποιούσα τα λουλούδια στο τραπεζάκι έξω από το γραφείο του Ρόρι ή κοινοστοεκόμουν στον διάδρομο δήθεν ότι έψαχνα κάτι στην τσάντα μου για να βλέπω πού φυλούσε τη μέρα ο Μπρους το σημειωματάριο και πού το βράδυ.

Πηγαίνω στην άλλη άκρη του δωματίου στο γραφείο του Μπρους και βάζω το χέρι μου στο πλάι, στον μοχλό που ανοίγει ένα συρταράκι, και μέσα του βρίσκεται το σημειωματάριο. Το ξεφυλλίζω βιαστικά, προσπερνώντας αριθμούς και κωδικούς για διάφορες υπηρεσίες –Netflix, HBO, Amazon–, τα δάχτυλά μου τρέμουν, ξέρω ότι κάθε λεπτό, κάθε δευτερόλεπτο, είναι κρίσιμο.

Προς το τέλος βρίσκω επιτέλους αυτό που γυρεύω. *MacBook*. Πληκτρολογώ τους αριθμούς και τα γράμματα στον φορητό υπολογιστή και μπαίνω. Η ώρα στο πάνω μέρος της οθόνης γράφει μία και μισή. Βάζω το στικάκι στη θύρα USB και αρχίζω να αντιγράφω τα αρχεία, το εικονίδιο δείχνει έναν αριθμό σε χιλιάδες, ο οποίος μειώνεται αργά αντίστροφα. Κοιτάζω πάλι προς την πόρτα, φαντάζομαι ότι όλα τα σχέδιά μου ναυαγούν εδώ μες στο γραφείο του Ρόρι, την ώρα που αντιγράφω με το νυχτικό τον κρυφό σκληρό δίσκο του, και προσπαθώ να μη σκέφτομαι τι θα έκανε έτσι και με τσάκωνε. Τη λύσσα στα μάτια του, τις τέσσερις γρήγορες δρασκελιές για να με αρπάξει και να με σπρώξει πιο μέσα στο γραφείο του ή να με βγάλει σηκωτή από εκεί και να με ανεβάσει στην κρεβατοκάμαρά μας όπου δεν θα μας ενοχλήσει κανείς.

Ακούγεται ένα τριξιμο κάπου από πάνω μου –κάποιο βήμα ή μια σανίδα στο πάτωμα που κατακάθεται– και η καρδιά μου χτυπά σαν τρελή, με λούζει κρύος ιδρώτας.

Βγαίνω νυχοπατώντας στον διάδρομο και αφουγκράζομαι, κρατώντας την ανάσα μου, προσπαθώ να ακούσω κάτι πέρα από το αίμα που βουίζει στ' αφτιά μου από τον πανικό μου. Αλλά όλα είναι ήσυχα. Έπειτα από μερικά λεπτά επιστρέφω στον υπολογιστή και καρφώνω το βλέμμα στην οθόνη, παρακαλώντας τον να κάνει πιο γρήγορα.

Τότε το μάτι μου πέφτει ξανά στο σημειωματάριο του Μπρους, γεμάτο κωδικούς πρόσβασης που θα μου έδιναν τη δυνατότητα να τρυπώσω σε κάθε χαραμάδα της ζωής του Ρόρι. Στα ημερολόγιά του. Στα μείλ του. Στο *Έγγραφο!* Αν κατάφερνα να αποκτήσω πρόσβαση σε αυτό, θα μπορούσα να τους παρακολουθώ. Να μαθαίνω τι λένε για την εξαφάνισή μου, να ξέρω αν με ψάχνουν και πού. Θα μπορούσα να είμαι μονίμως ένα βήμα μπροστά τους.

Ρίχνω άλλη μια ματιά στον έρημο διάδρομο και ξεφυλλίζω το σημειωματάριο, προσπερνώ αρκετές σελίδες ώσπου βρίσκω τον κωδικό πρόσβασης για το μείλ του Ρόρι. Αρπάζω από το γραφείο του Μπρους ένα χαρτάκι από τον κίτρινο κύβο αυτοκόλλητων σημειώσεων και τον αντιγράφω, ενώ την ίδια στιγμή ολοκληρώνει και ο υπολογιστής την αντιγραφή των αρχείων. Το ρολόι στον κάτω όροφο σημαίνει δύο. Βγάζω το στικάκι από τη θύρα και βάζω ξανά τον υπολογιστή του Ρόρι στην κρυψώνα του. Κλείνω το ξύλινο φύλλο σιγανά και βάζω το κόκκινο βιβλίο στη θέση του. Επιστρέφω και το σημειωματάριο του Μπρους στη δική του κρυψώνα και ελέγχω το δωμάτιο μην τυχόν κι έχω αφήσει κάποιο σημάδι ότι ήμουν εδώ.

Αφού βεβαιώνομαι ότι όλα είναι εντάξει, πηγαίνω ξανά στο γραφείο μου. Απομένει μονάχα ένα πράγμα να κάνω.

Κάθομαι στην πολυθρόνα μου, νιώθοντας το δέρμα της

κρύο στο πίσω μέρος των μηρών μου, και ανοίγω τον φορητό υπολογιστή μου. Στην οθόνη είναι ακόμη η ομιλία μου για το Ντιτρόιτ. Κλείνω το παράθυρο, ξέροντας ότι το εικονίδιο μου θα εξαφανιστεί από το πάνω μέρος της εκδοχής που έχουν όλοι οι υπόλοιποι, και αποσυνδέομαι από τον λογαριασμό του μέλ μου. Πηγαίνω στην αρχική σελίδα του Gmail και μένω ασάλευτη για μια στιγμή, αφήνοντας τη σιωπή του σπιτιού και το αγνό τικ τακ του ρολογιού στον διάδρομο να με σκεπάσουν. Παίρνω βαθιά εισπνοή και εκπνέω ξανά, προσπαθώντας να ηρεμήσω. Προσπαθώντας να σκεφτώ καλά κάθε απρόοπτο που μπορεί να τύχει, κάθε μικρολεπτομέρεια που μπορεί να πάει στραβά. Κοιτάζω ξανά την ώρα και υπενθυμίζω στον εαυτό μου ότι στις δύο τα χαράματα δεν πρόκειται να είναι κανείς ξύπνιος. Ούτε ο Μπρους. Ούτε η Ντανιέλ. Και σίγουρα όχι ο Ρόρι. Εύχομαι για εκατομμυριοστή φορά να ήταν μικρότερο το σπίτι. Να μην ήταν οι τοίχοι του τόσο συμπαγείς. Να μην απορροφούσαν τα χαλιά τόσο πολύ τον ήχο των βημάτων, να μπορούσα να άκουγα το σιγανό ροχαλητό του Ρόρι και να ησύχαζα. Αλλά ο Ρόρι βρίσκεται δύο ορόφους πιο πάνω κι εγώ πρέπει οπωσδήποτε να το κάνω.

Βάζω τη δική του ηλεκτρονική διεύθυνση και, διαβάζοντας με μισόκλειστα μάτια το αυτοκόλλητο χαρτάκι, πληκτρολογώ προσεκτικά τον κωδικό πρόσβασης. Πατάω το Enter. Αμέσως ηχεί το κινητό του Ρόρι πάνω στο γραφείο δίπλα μου και μια ειδοποίηση ανάβει στην οθόνη. *Μια νέα συσκευή απέκτησε πρόσβαση στον λογαριασμό σας.* Γλιστρώ το δάχτυλό μου πάνω στην οθόνη για να σβήσω το μήνυμα και επιστρέφω στον υπολογιστή μου. Έχω μπροστά μου τα εισερχόμενα μέλ του Ρόρι. Πάνω πάνω στη

σωρεία αδιάβαστων μηνυμάτων βρίσκεται η ειδοποίηση. Τη διαγράψω, κατόπιν πάω αμέσως στα διαγραμμένα και τη σβήνω κι από εκεί.

Ρίχνω μια γρήγορη ματιά στην αρχική σελίδα του, στους διάφορους φακέλους, και πάω στο Έγγραφο. Το έχουν ονομάσει *Πρακτικά Συνελεύσεων*. Το ανοίγω με κομμένη την ανάσα, περιέργη για το τι μπορεί να βρω εκεί μέσα, αλλά δεν έχει τίποτα. Θα πρέπει αναγκαστικά να περιμένω την αυριανή μέρα. Με φαντάζομαι κρυμμένη κάπου στον Καναδά αργά τη νύχτα, βουβό παρατηρητή, ενόσω ο Ρόρι με τον Μπρους θα αναλύουν την εξαφάνισή μου, προσπαθώντας να καταλάβουν τι συνέβη. Αλλά το σημαντικότερο, θα μαθαίνω οτιδήποτε λένε ο Ρόρι με τον Μπρους μεταξύ τους, κάθε συζήτησή τους που θα νομίζουν ότι τη γνωρίζουν μονάχα οι δυο τους.

Πάνω πάνω στο αρχείο γράφει *Τελευταία επεξεργασία πριν από πέντε ώρες από Μπρους Κόρκοραν*. Κάνω κλικ πάνω του, περιέργη να δω τι μπορεί να δείξει το ιστορικό επεξεργασιών, και στη δεξιά πλευρά της οθόνης εμφανίζεται μια μακρά λίστα. 3:53 Ο Ρόρι Κουκ πρόσθεσε ένα σχόλιο. 3:55 Ο Μπρους Κόρκοραν πρόσθεσε ένα σχόλιο. Αλλά δεν αναφέρει άλλες λεπτομέρειες. Τα μάτια μου κατηφορίζουν τη μεγάλη λίστα μέχρι το κάτω μέρος του παραθύρου, όπου υπάρχει ένα πλαίσιο *Προβολή Αλλαγών* το οποίο δεν είναι επιλεγμένο. Ο κέρσοράς μου μένει μετέωρος από πάνω του, μπαίνω για μια στιγμή στον πειρασμό, αλλά τελικά το αφήνω ως έχει. Σημασία έχει ότι έχω μπει στο αρχείο.

Πηγαίνω στις ρυθμίσεις του υπολογιστή μου και αλλάζω τον κωδικό πρόσβασής μου, έτσι ώστε να μπορώ να μπαίνω μονάχα εγώ.

Αφού κάνω την αλλαγή, τον κλείνω και ανεβαίνω στην κρεβατοκάμαρά μας. Ο Ρόρι κοιμάται ακόμη. Βάζω ξανά το κινητό του στον φορτιστή και παίρνω το στικάκι και το χαρτάκι με τον δικό του κωδικό πρόσβασης στο κυρίως μπάνιο. Βγάζω από το νεσεσέρ καλλυντικών που έχω έτοιμο για το Νπιτρόιτ τη μακρόστενη πλαστική θήκη με την οδοντόβουρτσα ταξιδιού, την ανοίγω, πετώ στα σκουπίδια τη φτηνή οδοντόβουρτσα και τυλίγω το αυτοκόλλητο χαρτάκι γύρω από το στικάκι. Κατόπιν τα βάζω στη θήκη, την κλείνω και την παραχώνω κάτω από την κρέμα προσώπου και τα υπόλοιπα καλλυντικά. Κλείνω το φερμουάρ του νεσεσέρ και κοιτάζομαι στον καθρέφτη, περιτριγυρισμένη από την πολυτέλεια που μου έχουν προσφέρει τα λεφτά του Ρόρι. Τους μαρμάρινους πάγκους, τη μεγάλη μπανιέρα και την ντουζιέρα που έχει μέγεθος ενός μικρού αυτοκινήτου. Εντελώς διαφορετικό από το μικροσκοπικό μπάνιο του πατρικού μου όπου μεγάλωσα. Με τη Βάιολετ τσακωνόμασταν κάθε πρωί ποια θα μπει πρώτη, μέχρι που μια μέρα η μαμά μου ξήλωσε την κλειδαριά. «Δεν έχουμε την πολυτέλεια να κλείνεστε μόνες σας εκεί μέσα με τις ώρες», είχε σχολιάσει. Ονειρευόμουν τη μέρα που θα μπορούσα να κλειδώνομαι στο μπάνιο και να μένω εκεί μέσα όσο ήθελα. Αλλά τώρα θα έδινα τα πάντα για να ξαναγυρίσω στα παλιά, να μπαινοβγαίνουμε οι τρεις μας, να στριμωχνόμαστε για να περάσουμε και να προλάβουμε να πλύνουμε δόντια, να βαφτούμε, να στεγνώσουμε τα μαλλιά με το πιστολάκι.

Ενώ απ' όλα αυτά εδώ δεν θα μου λείψει τίποτα.

Σβήνω το φως και γυρίζω στην κρεβατοκάμαρα. Ξαπλώνω δίπλα στον άντρα μου για τελευταία φορά στη ζωή μου.

Είκοσι δύο ώρες.